

Vitazstvo Srdca

PREDRAHÁ KRV

Rodína Panny Márie

2011 (III) / č. 80

„Moja Krv vylíata za vás“

Milí čitatelia, milí priatelia a dobrodinci! Keď budete čítať toto vydanie Víťazstva Srdca o predrahej Kristovej krvi, nech Vám svedectvá o eucharistických zázrakoch s Kristovou krvou, udalosti zo života svätých, krvavé slzy Panny Márie a pekné svedectvá povolania našich troch novokňazov pomôžu milovať Pána Ježiša s ešte vďačnejšou láskou. Veď on preliatím vlastnej krvi položil svoj život za každého jedného z nás.

„Kristova Krv je zárukou toho, že Boh verne miluje svoj ľud. Spohľadom upriameným na Ukrižovaného môže každý človek aj v stave úplnej morálnej biedy povedať: Boh ma neopustil. Miluje ma. Obetoval za mňa svoj život.“

Pápež Benedikt XVI.

Veľký význam krvi ako nositeľky života bol známy v jednotlivých národoch už od nepamäti. Zo Starého zákona vieme, že pokropenie ľudu krvou obetovaných zvierat sa stalo znamením a spečatením zmluvy medzi Bohom a vyvoleným ľudom: „Tu Mojžiš vzal krv, pokropil ňou ľud a povedal: Hľa, toto je krv zmluvy, ktorú Pán uzavrel s vami ...“ (Ex 24,8).

Práve na toto uzavretie zmluvy na úpäti vrchu Sinaj, „presne na tieto slová sa odvoláva Ježiš pri poslednej večeri,“ povedal pápež Benedikt XVI. v mesiaci predrahej Kristovej krvi – v júli 2009, „keď uzavrel novú, večnú zmluvu vlastnou krvou obetovanou za nás.“ „Potom vzal kalich, vzdával vďaky a dal im ho, hovoriac: Pite z neho všetci: toto je moja krv novej zmluvy, ktorá sa vylieva za všetkých na odpustenie hriechov“ (Mt 26,28).

Hodnota krvi bola naznačená už v Starom zákone prostredníctvom obetného baránka. Keď totiž faraón nechcel dovoliť odísť vyvolenému národu z Egypta, kde žil už celé stáročia v otroctve, Mojžiš mu oznámil smrť každého prvorodeného v Egypte. Na ochranu Izraelitov Jahve prikázal Mojžišovi, aby zabili jednoročného, nepoškvrneného baránka, zjedli ho a krvou baránka potreli veraje dverí. Tak bol vyvolený národ ušetrený a cesta z otroctva na slobodu bola voľná.

V Novom zákone poukázal Ján Krstiteľ na Ježiša, pravého obetného baránka: „Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriechy sveta“ (Jn 1,29). Pán skutočne preliat svoju nevinnú krv na dreve kríža za vykúpenie všetkých ľudí všetkých čias. Kým počas sviatku Paschy zaznievalo z jeruzalemského chrámu blačanie asi 18 000 baránkov, ktorých krv pri obete tiekla prúdom, jediný pravý obetný Baránok

položil v tom istom čase svoj život na Kalvárii a preliť svoju krv až do poslednej kvapky, aby tak porazil starého hada, satana, a aby nás raz a navždy vyslobodil z otroctva hriechu. Len jedna jediná kvapka tejto Predrahej Krvi by bola stačila na vykúpenie celého ľudstva, napísal svätý Tomáš Akvinský vo svojom známom hymne: „Adoro te devote – Klaniam sa ti vrúcne“ (JKS 270).

*O*dvtedy, čo Longinus prebodol Vykupiteľovo Srdce svojou kopijou a na neho ako na prvého vytekla krv a voda z Kristovho prebodnutého boku, Kristova krv ako prameň života Cirkvi tečie po celé stáročia, tečie ustavične. Svätý Anton Paduánsky použil na opísanie tejto skutočnosti obraz dojčiacej matky: „Ježiš Kristus nás živí svojou krvou podobne, ako matka živí dieťa svojím mliekom. Kvôli tomu si na Golgote nechal kopijou otvoriť hrud', aby nám on, podobne ako matka, ktorá dáva svojmu dieťaťu piť materinské mlieko, mohol podať ako nápoj svoju Predrahú Krv.“ Prameň milosti, ktorý vykupuje, očisťuje, posilňuje a posväčuje, zostane otvorený tak dlho, kým sa bude Kalvária sprítomňovať pri svätej omši.

Sv. Cyprián z Kartága, tento severoafrický biskup a mučeník, v čase ťažkého prenasledovania kresťanov podporoval a rozširoval každodenné sväté prijímanie. Vo svojich listoch sa opätovne pýtal: „Odkiaľ máme vziať silu vyliť za Krista vlastnú krv? Preto musíme ako Kristovi bojovníci denne piť z Kristovho kalicha.“

No nielen on, ako jeden z veľkého počtu mučeníkov, ktorí vyliali svoju krv, patrí k tým „zo všetkých národov, kmeňov, plemien a jazykov“ (Zjv 7,9), ktorí sú v Knihe zjavení opísaní ako tí, ktorí prichádzajú z veľkého súženia a vybielili si odev v Baránkovej krvi. Aj my patríme k tým, ktorých chce Pán Ježiš posilniť svojím telom a svojou krvou, aby sme svoju „každodennú kvapku krvi“ – naše malé obety všedného dňa dokázali ponoriť do Pánovho kalicha.

*T*áto vzácna ruská ikona zobrazuje vznešené tajomstvo vtelenia Boha v lone Panny Márie v celej svojej mystickej kráse: Trojjediný Boh zobral z Panny Márie a výlučne len z Panny Márie, aby vytvoril telo Vykupiteľa a Vykupiteľovu krv, ktorú preliť Ježiš z lásky k nám. Preto je, ako to vyjadril pápež Benedikt XVI. na celosvetovom dni modlitieb za chorých v roku 2008, „medzi Matkou a Synom nerozlučiteľné puto, ktoré tajomným spôsobom vnímame vo svätej Eucharistii.“

Na ikone to zreteľne vidno: nepoškvrnené, milostiplné lono Panny Márie je ako trón, ako oltár, na ktorom stojí v kalichu plnom krvi Ježiš ako Božský Velkňaz žehnajúci oboma rukami. Keď my pijeme jeho Predrahú Krv z tohto kalicha, zjednocujeme sa s ním a v sile vrúcnej jednoty Ježiša a jeho Matky sa potom zjednocujeme aj s Pannou Máriou. Na to myslel sv. František Saleský, keď napísal:

Keď chceš byť príbuzným presvätej Panny Márie, tak prijímaj. Pretože keď prijímaš Najsvätejšiu sviatosť, tak prijímaš telo z jej tela a krv z jej krvi; pretože presväté telo Spasiteľa prítomné v Najsvätejšej sviatosti bolo utvorené v lone Panny z jej najčistejšej krvi.“

sv. František Saleský

Jedno dýchnutie a pár kvapiek

Prvá biografia sv. Norberta z Xantenu (1082-1134), zostavená okolo roku 1155, veľmi jasne vysvetľuje, že tento nemecký zakladateľ rehole, šíriteľ pokoja a odvážny obhajca pápeža, právom nesie čestný titul apoštol Oltárnej sviatosti, a to pre svoju veľkú lásku k Eucharistii a k predrahej Ježišovej Krvi.

Ako sa spomína v jeho najstaršom životopise, tento nadaný mladý muž, pochádzajúci zo starobylého šľachtického rodu a poradca svojho bratranca cisára Heinricha V., viedol na arcibiskupskom dvore v Kolíne bezstarostný svetácky život „bez toho, aby sa staral o ... Boha“. Avšak ako Šavol, tak aj Norbert zažil v r. 1115 svoju „hodinu Damasku“ – aj pri ňom udel blesk a zhodil ho z koňa. Keď sa znovu prebral, bol z neho celkom iný človek. Bez toho, žeby sa obzeral späť, radikálne sa vzdal všetkého majetku, peniaze rozdal chudobným a stal sa kňazom. Ako neúnavný putovný kazateľ prešiel pešo Nemeckom, Francúzskom a Belgickom. V neprestajnom úsilí hlásal ľudu nefalšovanú vieru a v snahe obnoviť klérus vysvetľoval predovšetkým kňazom, aké mimoriadne dôstojné je ich povolanie a vzbudzoval v nich vrúcnu lásku k eucharistickému Pánovi.

Najkrajším príkladom tohto snaženia bol sám Norbert, ktorému veľmi záležalo na tom, aby denne slávil sv. omšu v hlbokom sústredení. Najstaršia biografia opisuje niektoré zázraky, ktoré urobil po prijatí svätej Eucharistie. Keď napríklad 11. apríla 1126 v Dóme sv. Kiliána vo Würzburgu prijal sv. Norbert Kristovo telo a Kristovu krv, pristúpila k nemu slepá žena a prosila o uzdravenie. Tu sa Norbert obrátil a na slepú ženu zľahka dýchol vôňu konsekrovaného vína. V tom okamihu sa slepej vrátil zrak. Tento zázrak vyvolal takú veľkú pozornosť, že mesto vyzvalo Norberta, aby pre svoj mladý rád založil kláštor. A naozaj, o dva roky neskôr došlo k založeniu kláštora Oberzell.

Norbert založil svoj rád na Vianoce 1120, len päť rokov po svojom radikálnom obrátení. V jednej vízii mu Panna Mária vo sne ukázala v blízkosti francúzskeho mesta Laon lúku s rozpadnutou kaplnkou *Pratum demonstratum* – *Prémontré*. (Z toho je odvodený názov rádu premonštrátov.) Tu založil Norbert s trinástimi spoločníkmi prvý reformovaný kláštor, do ktorého – priťahovaní silnou osobnosťou zakladateľa – hneď zovšadiaľ vstupovali muži všetkých stavov, aby viedli apoštolský život podľa evanjelia.

Spoločenstvo sa rýchlo rozširovalo a už o rok (v roku 1121) mohol Norbert otvoriť v Belgicku svoj druhý kláštor, opátstvo Floreffe, ktoré pomenoval *Flos Mariae* – *Kvet Márie*. Tu došlo k ďalšiemu zázraku predrahej Ježišovej krvi, o ktorom hovorí kronika opátstva a aj dodatok prvého životopisu sv. Norberta.

V ňom rozprávajú viacerí „norbertíni“ (nazvaní po svojom zakladateľovi) jednému spolubratovi, grófovi Gottfriedovi z Cappenbergu, o tejto udalosti zo života otca zakladateľa: Keď so zvyčajným uzobraním slávil sv. omšu v kostole opátstva Floreffe, bezprostredne pred sv. prijímaním uvidel na paténe s hostiami niekoľko kvapiek krvi. Ihneď si zavola brata Rudolfa, kostolníka, ktorý mu miništroval, a spýtal sa ho: „Vidíš to, čo ja?“ Ten mu odpovedal: „Áno, otče, vidím kvapky krvi.“

Hlboko dojatý Norbert už viac nedokázal zadržať slzy. Keď sa zvest' o tejto mimoriadnej udalosti premenenia čiastočiek hostií rozšírila, v ráde premonštrátov sa zaužíval pekný liturgický zvyk, purifikovať – čistiť vodou nielen kalich, ale aj paténu, čo dovtedy nebolo zvykom.

V roku 1126, keď bol sv. Norbert vysvätený za arcibiskupa Magdeburgu, sa táto obnovená diecéza stala pre jeho duchovných synov ‚základňou‘ – východiskovým bodom pre východnú misiu medzi Slovanmi (najmä medzi Polabskými Slovanmi, Lužickými Srbmi, Slovanmi na pobreží Baltského mora, Slovanmi v dnešnom západnom Poľsku, Moravanmi, Slovákami a Slovincami). Norbert, tento vplyvný cirkevný hodnostár, ktorý sa počas svojho života pohyboval medzi pápežom a cisárom, zomrel na maláriu v roku 1134 v Magdeburgu a bol pochovaný v Kostole našej milej Panej. Takmer o 500 rokov neskôr, v roku 1626 – v čase reformácie, boli jeho telesné pozostatky prenesené do opátstva premonštrátov na Strahove v Prahe. Tu sa až dodnes v bočnej kaplnke nachádzajú relikvie tohto patróna Čiech a Holandska.

„Ja som s vami po všetky dni ...“

*Klaniam sa ti vrúcne, Bože večitý,
pod spôsobom chleba z lásky ukrytý!*

Zo známeho eucharistického hymnu sv. Tomáša Akvinského

*A*kou veľkou milosťou je viera v skutočnú prítomnosť Kristovho tela a krvi vo svätej Eucharistii, to si uvedomíme až vtedy, keď nás začnú trápiť pochybnosti alebo stretneme ľudí, ktorí nevedia, čo je najsvätejšia Oltárna sviatosť a koho prijímajú vo svätom prijímaní.

*B*oh, ktorý ako milujúci otec pozná naše nedostatky a slabosti, sa nám vždy ponáhľa v ústrety tým, že posilňuje našu vieru pomocou zázrakov. Azda najznámejším eucharistickým zázrakom je zázrak z Lanciana (Taliansko) v 8. storočí, keď istý mních – kňaz, ktorého trápili pochybnosti, dostal od Boha znamenie: po slovách premenenia sa hostia premenila na živé telo a víno na krv. Vedecké výskumy zo 70. rokov dosvedčujú, že v neporušených relikviách, ktoré sa uctieajú do dnešných dní, ide o pravú krv a pravé tkanivo srdcového svalu muža krvnej skupiny AB (*porov. Víťazstvo Srdca č. 46*).

*P*odobný zázrak sa stal asi o 500 rokov neskôr, v roku 1263, v malej dedinke Bolsena blízko Ríma. Český kňaz z Prahy, ktorý sa podľa tradície volal Peter, tak veľmi trpel pochybnosťami v reálnu prítomnosť Krista v Najsvätejšej sviatosťi, že sa rozhodol putovať do Ríma. Pri hrobe apoštolov Petra a Pavla chcel prosiť o oslobodenie od týchto pochybností a o posilnenie svojej viery.

Pre neho samotného bolo veľkým trápením, keď pri každej sv. omši odriekal slová premenenia, ale pritom nebol pevne presvedčený, že práve silou týchto slov sa Kristus skutočne sprítomňuje so svojím božstvom a človečenstvom, s telom a krvou v podobe chleba a vína. Keď sa na svojej ceste do Ríma zastavil v dedine Bolsena a slávil sv. omšu, dostal od Boha milosť, po ktorej túžil. Avšak úplne inak, než čakal:

S veľkým vnútorným utrpením v duši vyslovil slová premenenia a rozlomil nad kalichom hostiu, tak ako to predpisuje liturgia. V tom okamihu z nej vytryskla čerstvá krv. Vrchná časť konsekrovanej hostie sa premenila na krvácajúce mäso, kým spodná časť, ktorú držal v rukách, si zachovala podobu chleba. Krv stekala na korporál a vytvorila na ňom 25-krát trním korunovanú hlavu Pána. Prekvapený a rozrušený kňaz nedokázal dokončiť sv. omšu. Zavinul krvácajúcu hostiu do korporála a spolu s kalichom ju priniesol do sakristie. Pritom niekoľko kvapiek krvi spadlo na kamennú dlažbu kostola a aj tu zanechali obraz trním korunovanej hlavy Pána. Hlboko otrasený kňaz schoval kalich a korporál s krvácajúcou hostiou do skrinky.

Keď sa trochu spamätal, vydal sa na cestu do neďalekého Orvieta. Sprevádzalo ho niekoľko svedkov tohto zázraku. Sám sa chcel u pápeža Urbana IV., ktorý sa tam práve zdržiaval, vyspovedať a prosiť o odpustenie. Keď sa Svätý Otec dozvedel o nadprirodzenej udalosti, okamžite poslal do spomínanej dediny Bolsena orvietskeho biskupa Giacoma a sv. Tomáša Akvinského s poverením, aby sa osobne presvedčili o zázračnej udalosti a zázračnú Najsvätejšiu sviatosť preniesli do Orvieta. Biskup Giacomo a sv. Tomáš Akvinský sa vracali so vzácnymi darmi. V ústrety im išiel pápež sprevádzaný kardinálmi, prelátmi, klérom z Orvieta a mnohými veriacimi. Pápež Urban IV. na kolenách privítal hostiu a korporál. Potom v procesii, s olivovými ratoľami v rukách veriacich a pri slávnostnom speve „hosanna“ odniesli zázračné relikvie do Katedrály Santa Maria v Orviete. Následne pápež korporálom požeňal ľudí a potom ho uzamkol do svätostánku. O 27 rokov po tejto udalosti sa začalo so stavbou dómu, v ktorom sa dodnes uchovávajú a uctievať fragmenty hostie a korporál.

Sviatok Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi

Tento zázrak pomohol menovanému kňazovi zbaviť sa svojich pochybností, ale zároveň bol rozhodujúcim podnetom k zavedeniu sviatku Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi. 11. augusta 1264 zverejnil pápež Urban IV. bulu *Transiturus de hoc mundo ad Patrem*, ktorou pre celú Cirkev ustanovil sviatok Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi. Aj tu sa prejavila Božia prozreteľnosť. Tento pápež, syn francúzskeho obuvníka, pôsobil po svojich teologických štúdiách ako arcidiakon v Lüttichu (Belgicko) a tam spoznal sv. Julianu, ktorá sa mu zverila so svojimi víziami. V nich si Boh prijal, aby bol zavedený liturgický sviatok ku cti Kristovho Tela a Krvi. Pápež Urban IV. poveril sv. Tomáša Akvinského, aby k tomuto prikázanému sviatku napísal texty pre liturgiu a breviár.

Pápež Benedikt XVI. hovoril vo svojej katechéze v stredu 17. novembra 2010 o tomto nádhernom Božom riadení: „Dnes by som vám chcel predstaviť osobnosť, ženu, ktorá je sotva známa, ktorej však Cirkev vďačí za veľa. A to nielen kvôli svätosti jej života, ale aj preto, že svojou veľkou horlivosťou prispela k zavedeniu jedného z najdôležitejších prikázaných sviatkov roka: ku sviatku Božieho Tela.“

*J*uliana sa narodila medzi rokmi 1191 a 1192 blízko Lüttichu v Belgicku. Okrem inteligencie sa prejavoval už v mladosti jej mimoriadny sklon ku kontemplácii. Mala hlboký zmysel pre prítomnosť Krista a často uvažovala o Ježišových slovách: *„Hľa, ja som s vami po všetky dni, až do skončenia sveta“* (Mt 28,20).

Ako 16-ročná mala po prvýkrát videnie, ktoré sa jej neskôr pri eucharistickej poklone viackrát opakovalo. Vo vízii sa jej ukázal mesiac v splne s tmavým pásom uprostred. Pán jej dal pochopiť zmysel a význam tohto zjavenia. Mesiac symbolizoval život Cirkvi na zemi. Tmavá línia – to bol chýbajúci liturgický sviatok, o ktorého zavedenie sa Juliana mala pričiniť. Mal to byť sviatok, pri ktorom by sa veriaci mohli klaňať Eucharistii, aby sa rozmnožila viera, aby sa podporovalo cvičenie v čnostiach a aby sa zadostučinilo za hanobenie Najsvätejšej sviatosti. Asi 20 rokov udržiavala Juliana, ktorá sa medzitým stala priorkou kláštora augustiánok, toto zjavenie v tajnosti. Potom sa zverila dvom ďalším horlivým ctiteľkám Eucharistie: blahoslavenej Eve, ktorá žila ako pustovníčka, a Izabele, ktorá k nej prišla do kláštora Mont - Cornillon. Po počiatočnom zdráhaní prijal Robert von Thorote, biskup z Lüttichu, návrh Juliany a jej spoločníčok a v roku 1246 zaviedol po prvýkrát sviatok Božieho Tela vo svojej diecéze.

*P*re myšlienku ustanovenia sviatku Kristovho Tela a Krvi sa nechal získať aj Jacques Pantaléon di Troyes, ktorý sa s Julianou stretol v Lüttichu, keď tam slúžil ako arcidiakon. Keď sa neskôr stal pápežom a prijal meno Urban IV., bol to práve on, kto v roku 1264 zaviedol slávnosť Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi a stanovil ho na štvrtok po zoslaní Ducha Svätého – ako prikázaný sviatok pre celú univerzálnu Cirkev. V ustanovujúcej bule *Transiturus de hoc mundo* (11. augusta 1264) pápež Urban diskretné pripomína aj mystické zážitky svätej Juliany, čím vyjadruje aj svoje presvedčenie o ich autentickosti. Píše: *„I keď sa Eucharistia celebruje každý deň, pokladáme za vhodné, aby sa aspoň raz v roku pripomenula ešte význačnejším a slávnostnejším spôsobom. Keď si pripomíname iné veci, sprítomňujú sa v našom duchu a v myslí, ale nie sú tu s nami reálne prítomné. Naopak, v tejto sviatostnej spomienke na Krista, i keď pod iným spôsobom, je Ježiš prítomný vo vlastnej podstate. Ved on sám, keď vystupoval do neba, povedal: Hľa, ja som s vami po všetky dni, až do skončenia sveta“* (Mt 28,20).

*W*lese pána *I*záka

Eucharistický zázrak v „Bois-Seigneur-Isaac“ v Belgicku vzbudil v roku 1405 veľkú pozornosť celej Európy. Boh si pritom poslúžil nepozornosťou istého kňaza.

Táto nepozornosť bola podnetom, aby Boh svojim zázračným zásahom prehlbil v samotnom kňazovi, vo veriacich – a po šesťsto rokoch i v nás – lásku a úctu k jeho eucharistickej prítomnosti.

Zároveň by mala v nás táto udalosť vzbudiť túžbu, aby sme svojou láskou vynahradili Ježišovi každú formu nelásky voči nemu.

Naša milá Páni milosti a útechy

Všetko sa to začalo koncom 11. storočia, keď urodzený statkár Izák (*Seigneur Isaac*) vysadil na svojom majetku les (*bois*). Podľa neho dostalo potom toto miesto, ležiace 30 km od Bruselu, svoj názov *Bois-Seigneur-Isaac* (*Les pána Izáka*). Keď sa statkár Izák dostal počas križiackej výpravy vo Svätej zemi do zajatia moslimských saracénov a na príhovor Panny Márie bol vyslobodený, z vďačnosti jej po návrate na svojom majetku *Bois-Seigneur-Isaac* dal postaviť gotickú kaplnku. Tam si po dve nasledujúce storočia uctievali sochu *Našej milej Panej milosti a útechy*.

V roku 1336 vypukol v susednej dedine Ittre mor. Veriaci vo veľkej núdzi prosili o dovoľenie, v procesii niesť ulicami celej farnosti túto sochu Panny Márie. Počas procesie s údivom sledovali, že ničiaci mor hneď prestal všade tam, kadiaľ prechádzali so sochou *Panny Márie milosti a útechy*. Chýr o malej kaplnke v usadlosti *Bois-Seigneur-Isaac* sa však rozšíril o 70 rokov neskôr.

Tri tajuplné vizie

Dňa 5. júna 1405 (v utorok pred Turícami) okolo polnoci neznámy hlas vytrhol zo spánku rytiera Jeana de Bois, nazývaného aj Johann z Huldenbergu. Pri jeho lôžku stál v žiarivom svetle približne 30-ročný muž, odetý v nádhernom, hermelínom podšitom modrom plášti. Keď sa hradný pán spamätal, opýtal sa cudzinca, čo si praje. Vtom mladý muž odhalil plášť a ukázal Jeanovi de Bois strašné krvácajúce rany, ktoré pokrývali celé jeho telo. Pritom mu povedal: „*Pozri, ako kruto so mnou zaobchádzali! Prosím ťa, maj so mnou zľutovanie, zaobstaraj mi lekára, ktorý ma uzdraví; a zaisti mi právo!*“ Tajuplný muž s ranami nebol nik iný ako Pán Ježiš, Muž bolesti, o ktorom už prorok Izaiáš prorokoval: „... *on niesol naše choroby a našimi bôľmi sa on obťažil ... On však bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše neprávosti ...*“ (Iz 53, 4-5).

No ako kedysi emauzskí učeníci, tak ani rytier Jean nespoznal svojho Vykupiteľa a vôbec netušil, že mal práve nebeské zjavenie. Jean bol bezradný; hoci počul svojho návštevníka, význam jeho slov nepochopil. Preto mu iba vyjadril svoju ľútosť, aby sa čím skôr zbavil tohto muža, ktorý ho v noci vyrušil zo spánku:

„*Samozrejme, váš poľutovaniahodný stav vzbudzuje môj hlboký súcit. Len veľmi tvrdého a neludského človeka sa nedotkne vaše utrpenie a vaše rany. Ale, žiaľ, nepoznám lekára, ktorý by dokázal vyliečiť také hrozné zranenia. A tiež sa nedokážem postarať o to, aby sa vám dostalo náhrady za utrpenie, ktoré vám spôsobili, a za zločiny, ktoré volajú po pomste; nemám totiž súdnu moc.*“

Božský Vykupiteľ však chcel týmto zjavením nielen zbožného rytiera, ale aj všetok kresťanský ľud upozorniť na svoje rany a na svoje trpké umučenie. Naplnení súcitom a zmyslom pre spravodlivosť, mali všetci, podobne ako milosrdný samaritán a ako lekár, zmierňovať a liečiť bolesti raneného Boha: uzmierovať ho modlitbou a pokáním za vlastné hriechy a hriechy druhých. Tým mu vydobyjú právo a zadostučinia za všetky urážky, ktoré sa mu denne dostávajú.

Muž bolesti sa neuspokojil s odpoveďou hradného pána a povzbudzoval ho: „*Keby si vážne hľadal, ľahko by si takého lekára našiel!*“ Myslel tým samotného rytiera. „*Povedz mi, ako nemám byť celý pokrytý ranami, keď mi každý deň spôsobujú údermi nové a nové rany?*“ Pri týchto slovách ukázal mladý muž užasnutému rytierovi mimoriadne širokú ranu v oblasti srdca, ktorá sa podobala Pánovej rane na boku, a povedal: „*Pod'ku mne a lepšie si pozri túto ranu, ktorá mi spôsobuje najväčšie bolesti.*“ Pri pohľade na otvorenú ranu srdca, z ktorej vytekala Vykupiteľova krv, začal Jean de Bois nahlas bedákať. No Ježiš pokračoval: „*Keď mi nevieš ponúknuť žiaden účinnejší liečivý prostriedok, tak polož aspoň svoju ruku na moje rany, aby si tak utíšil moju bolesť. Urob aspoň to, čo dokážeš, a ja ti budem za to vďačný, až pokým nebudeš schopný urobiť pre mňa viac, ja potom odpustím svetu!*“ Po týchto slovách neznámy muž zmizol.

*Z*obavy, aby sa mu nikto neposmieval, Jean de Bois o svojom nočnom zážitku mlčal. No ako sa prekvapil, keď sa nasledujúcej noci pri jeho lôžku opäť objavil neznámy muž a vyčítal mu ľahostajnosť. „*Veď som ti ukázal svoje rany a povedal som ti o mojich utrpeniach a bolestiach, aby si mal so mnou súcit a vyhľadal pre mňa lekára, ktorý ma vylieči a zmierni moje muky. No ty si pre mňa nič neurobil! Azda sa naozaj nenájde nikto, kto sa zľutuje nado mnou a kto by bol ochotný zobrať moju záležitosť do svojich rúk? Dopustíte snáď, aby sa moje rany zapálili? Donútia ma, aby som sa hneval na svet, ktorý nepočuje moje sťažnosti?*“

Zarazený hradný pán ešte stále nepochopil, kto je ten neznámy muž prosiaci o pomoc. Ráno sa však zveril svojim príbuzným a porozprával im o dvoch nočných víziách. No keďže mu nikto nevedel poradiť, rytier Jean poprosil svojho odvážneho brata, aby počas nasledujúcej noci zostal pri ňom a v prípade potreby ho ochránil. Starostlivo zatvorili dvere komnaty, no márne!

Ten istý Muž bolesti, ktorý sa mu ukázal v utorok a v stredu, prosil hradného pána z *Bois-Seigneur-Isaac* vo štvrtok v noci ešte naliehavejšie o podporu a o pomoc láskyplného lekára. Tentokrát sa Jean de Bois neznámeho muža opýtal: „*Kam by som vám mal toho lekára poslať, ak nejakého nájdem? Veď vás vôbec nepoznám a nemám ani potuchy, kde bývate.*“ Tu mu Vykupiteľ trpezlivo odvetil: „*Vezmi si kľúč od kaplnky a vjdi dnu. Tam ma nájdeš a spoznáš, kto som!*“

*J*ean v extáze poslúchol, vošiel do kaplnky v *Bois-Seigneur-Isaac* a nad hlavným oltárom zbadal Ježiša na kríži; jeho telo bolo doráňané a posiate mnohými ranami a z otvoreného boku mu prúdom vytekala čerstvá krv. Až teraz rytier s dojatím spoznal svojho Pána a Učiteľa a hodil sa mu s láskou a súcitom k nohám, ako to kedysi urobila Mária Magdaléna.

Keď sa potom Jean de Bois vo svojej spálni prebral z extázy, zobudil svojho nič netušiaceho brata a porozprával mu, ako sa mu Vykupiteľ sťažoval, že bude musieť potrestať ľudstvo, keď mu neprejaví viac záujmu, lásky a viery. „*Keď mi opäť ukázal svoje rany, znova ma poprosil o lekára. Skutočne je to náš Pán, ktorý o to prosí! Naozaj som ho videl zomierať a videl som tiež, ako z jeho prebodnutého boku, ktorý mu spôsoboval najviac bolesti, vytekala ako z prameňa jeho presvätá krv. Dnes ráno, milý brat, ho nanovo budeme vidieť zomierať na oltári!*“

Tieto slová povedal Jean ako prorockú narážku na svätú omšu, ktorá sa mala sláviť o niekoľko hodín.

Eucharistické kvapky krvi

*P*o Jeanovej tretej a zároveň poslednej vízii zo štvrtka na piatok sa farár Pierre Ost z Haut-Ittre (do jeho farnosti patrila usadlosť Bois-Seigneur-Isaac) v piatok ráno strhol zo spánku na slová: „*Pierre, vstaň a choď ihneď do Bois-Seigneur-Isaac a odslúž tam votívnu svätú omšu O tajomstve svätému Kríža,*“ povedal mu hlas jasne a zreteľne. Farár Ost sa neodvážil vzpierať tajuplnému rozkazu, hoci práve v tento deň, 5. júna, mala byť výročná svätá omša v jeho farskom kostole v Haut-Ittre. Náhlivo sa vydal so svojim starým kostolníkom cez les do *Bois-Seigneur-Isaac*. Na zvuk zvonov pribehlo aj niekoľko veriacich zo susedstva, vošli do kaplnky spolu s rytierom Jeanom, ktorý tu pred niekoľkými hodinami videl nad hlavným oltárom krvácajúceho ukrižovaného Pána.

*N*a začiatku votívnej svätej omše *O tajomstve svätého Kríža* rozprestrel farár Ost na oltári podľa vtedajšieho liturgického zvyku korporál len pozdĺž. Pritom bol nezvyčajne veľmi vážny a sústredený, že si to veriaci ihneď všimli. Opätovne musel myslieť na tajuplný hlas, ktorý ho ráno vyzval, aby išiel odslúžiť túto svätú omšu. Pri obetovaní plátenný korporál úplne otvoril a v okamihu, keď pozdvihoval kalich, so zdesením na ňom zbadal časť hostie, veľkú približne ako osmina kňazskej hostie. Tento konsekrovaný kúsok hostie musel pred tromi dňami, teda v utorok pri svätej omši v *Bois-Seigneur-Isaac* neopatrne prehliadnúť a nechať ju v poskladanom korporáli. V ten istý utorok sa Muž bolesti neskoro večer po prvýkrát ukázal rytierovi Jeanovi a sťažoval sa na ľudstvo, ktoré mu svojou ľahostajnosťou spôsobuje tak veľa krvácajúcich rán.

O tom farár Ost samozrejme nič nevedel. Teraz sa snažil z korporálu čo možno najnenápadnejšie vziať kúsok hostie s úmyslom, že ho potom počas svätého prijímania v úplnej tichosti spolu s novou konsekrovanou hostiou prijme. No všetka jeho snaha bola márna: z ľanovej látky nedokázal kúsok hostie zobrať do rúk, hostia sa lepila na plátno. Farár Ost sa s údivom prizeral a tu na svoje neopísateľné zdesenie zbadal, ako zrazu z bieleho kúska hostie začali presakovať na korporál kvapky krvi a ako ten hneď sčervenel. Kňaz zbledol, začal sa triasť a takmer odpadol. Jeho kostolník, ktorý to všetko videl, kývol na rytiera Jeana, a keď ten podišiel k oltáru a zbadal krvavý zázrak, ihneď pochopil, že to súvisí so slovami a výčitkami Vykupiteľa počas troch nočných vízií. Preto pátrovi Ostovi zašepkal: „*Dôstojný otče, neľakajte sa! Tento zázrak prichádza od Boha. Majte dôveru, Boh nám zjaví svoju vôľu.*“ Povzbudený týmito slovami dokázal farár Ost pokračovať v slávení votívnej svätej omše *O tajomstve svätého Kríža*, no nikdy predtým neslávil sväté tajomstvá s takou hlbokou úctou ako teraz. Opätovne sa jeho pohľad vracal ku kúsku hostie, ktorá neprestávala krváčať. Po svätej omši ukázal kňaz hradnému pánovi z *Bois-Seigneur-Isaac* a prítomným veriacim korporál, do ktorého neprestajne vsakovala krv z hostie. Hostiu, ktorá vôbec nestratila svoju žiarivú belosť, akoby krv zdvihla nad látku.

Krvácanie z hostie trvalo päť dní a správa o tom sa rozšírila rýchlosťou vetra. Ponáhľali sa sem tisíce veriacich a všetci mohli tento zázrak osobne vidieť; kňazi sa dokonca mohli s úctou dotknúť korporálu sfarbeného krvou. Až v utorok po Turícach prestala z hostie kvapkať čerstvá krv. Počas nasledujúcich dvoch dní sa krv pomaly zrazila a vo štvrtok, na sviatok Božieho Tela a Krvi, bol korporál s predrahou Ježišovou krvou úplne suchý.

Zvesť o udalostiach v *Bois-Seigneur-Isaac* a chýr o početných uzdraveniach a vypočutiach modlitieb, ktoré boli s tým spojené, sa dostali čoskoro až k miestnemu biskupovi do Cambarai (neskôr sa stal kardinálom). On si korporál s uschnutou krvou vzal na dva roky k sebe, aby osobne viedol všetky pozorovania a vyšetrovania. Nariadil vložiť korporál s krvou do mlieka, do vína i do mydlovej vody, no nekonštatoval ani najmenšiu zmenu.

Od tejto doby si kardinál uctieval korporál ako vzácnu relikviu. 18. októbra 1413, po presných skúmaniach a po vypočutí všetkých svedkov, zverejnil bulu, ktorá potvrdzovala pravosť zázraku s presväťou krvou. Korporál vyhlásil za pravú relikviu, „*zasluhujúcu si neustálu úctu*“. Táto bula s pápežskou pečatou sa uchováva až podnes v archíve v *Bois-Seigneur-Isaac*.

*„Tento kalich dobrorečenia
je účasťou na Kristovej Krvi.“*

Responzóriový žalm z liturgie Zeleného štvrtka

Traja kandidáti na kňazstvo – Wolfram Rupert Konschitzky z Bavorska, Alexander Martino Serrano Puerto z Kolumbie a Jean-Baptiste Marie Simar z Francúzska prišli plní radosti 25. júna 2011 do slávnostne vyzdobeného Kostola S. Maria in Vallicella v Ríme spolu so svojimi rodinami a priateľmi, ako aj mnohými bratmi a sestrami svojej duchovnej rodiny. V kostole *Chiesa Nuova*, ako sa tento kostol tiež nazýva, sa v bočnej kaplnke nachádza zlatá schránka s pozostatkami Filipa Neriho, známeho apoštola Ríma.

Vkladaním rúk prefekta Kongregácie pre klérus J. E. Maura kardinála Piacenzu s vďačnosťou prijali traja diakoni z Rodiny Panny Márie kňazskú vysviacku. V krásnej homílii sa kardinál Piacenza dojímavo, z hĺbky vlastného kňazského srdca, prihovril trom kandidátom, aby vyjadril, aké veľké a vznešené je sviatosťné kňazstvo: „*Je to privilegium vás kňazov, byť prorokmi, ohlasovateľmi evanjelia. Zároveň ste povolani byť služobníkmi mystického tela Ježiša Krista predovšetkým vtedy, keď vysluhujete sviatosti. A nakoniec vás Pán povolal byť vychovávateľmi a otcami.*“

Šťastní novokňazi sa chcú poďakovať aj vám, milí priatelia a dobrodinci, za vašu duchovnú a materiálnu podporu počas rokov štúdia a porozprávať vám niečo o svojej ceste k povolaniu a o Božom pôsobení v ich živote.

Všetko sa začalo s ružencom

Spolu s mojím o deväť rokov mladším bratom Wilsonom sme vyrastali v Bogote, hlavnom meste Kolumbie. Moji rodičia boli síce veriaci, ale nepraktizujúci, a preto som až do môjho obrátenia považoval za celkom normálne chodiť do kostola presne trikrát do roka: na Vianoce, na Veľkú noc a na výročie smrti mojej starej mamy. Áno, skutočne boli tieto tri sväté omše do roka všetko, čo ma v mojom detstve a v mladosti spájalo s Bohom a Cirkvou; teda prakticky nič. Vtedy sa mi nezdalo, že by mi niečo chýbalo, a – úprimne povedané – na to som ani nemal čas, bol som totiž neustále v akcii.

Môj deň bol vyplnený stretnutiami v skupine skautov, mládežníckym divadlom, privyrábal som si ako tenisový tréner detí a v škole som bol zaangažovaný v červenom kríži ako pomocník. Mal som toho plnú hlavu i srdce, pričom futbalu (veď ako inak by to mohlo byť u Juhoameričana) patrilo v mojom živote úplne prvé miesto. Avšak moji priatelia nemali na mňa vždy najlepší vplyv a teraz spätne celkom jasne a s vďačnosťou vidím, že to bola dozaista Panna Mária, ktorá v tomto čase nado mnou držala svoju ochrannú ruku.

V advente 1998 sa odohralo rozhodujúce stretnutie. Mal som vtedy 15 rokov a jedno poobedie som mal za úlohu vyzdvihnúť môjho brata vo farnosti Juan Macias, kde sa nacvičovali vianočné piesne. Prišiel som príliš skoro, a tak som čakal vzadu v kostole. Zrazu na mňa kývol mladý vedúci zboru a pozval ma dopredu: „*Pod', zostaň tu a pridaj sa k nám!*“ Môj záujem spievať vianočné piesne nebol síce veľký, no nechcel som byť nezdvorilý. A tak som sa na tých pár minút nedobrovoľne pridal, pričom som s prekvapením zistil, že títo chlapci a dievčatá boli celkom prirodzení, vyžarovali radosť a boli úplne iní ako moji kamaráti.

Priťahovalo ma to a vzbudzovalo vo mne zvedavosť, až sa stalo niečo, čo som si nikdy nedokázal predstaviť – moje náhodné stretnutie vo farnosti nebolo posledným. Už čoskoro som pravidelne prichádzal na spoločné nácviky zboru a na hodiny gitarovej hry. O niekoľko mesiacov sa moji noví priatelia odvážili „postrčiť“ ma ďalej dopredu: pozvali ma do kostola na svoje večerné ružencové stretnutie. Hoci som o modlitbe vo všeobecnosti a ani o ruženci nemal ani potuchy, prijal som ich pozvanie. Sám som tomu potom nechcel veriť, že som i ja medzi modliacimi sa mladými odriekal jeden ‚Zdravas‘ Mária‘ za druhým. To bol prvý ruženec môjho života. Jedno dievča mi potom darovalo svoj pekný ruženec a ja som sa priam zalúbil do tejto formy modlitby. Ruženec a s ním Panna Mária, ktorú som stále viac vnímal ako svoju matku, sa stali mojimi neodmysliteľnými spoločníkmi – či už v modlitbovej skupine, ale aj každý deň na ceste do školy, na futbalový tréning alebo do práce. Naplnil ma úplne neznámy pokoj a na údiv mojej rodiny som sa aj doma stal ochotnejším a láskyplnejším, i keď som naďalej zostal rebelom, ktorý chcel ísť vlastnými cestami.

*P*ostupne som sa vzdal niekdajších aktivít a moji bývalí priatelia mi zmizli z dohľadu. O to viac som sa angažoval vo farnosti ako miništrant, ako pomocník pri zvukovej technike a hudobných podujatiach. Vrástol som akoby do nového života, pričom ruženec, resp. Panna Mária mali hlavnú „vinu“ na tom, že som sa vnútorne obrátil aj k Ježišovi. A hoci som sa chcel stať audítorom a mať raz veľa detí, stále častejšie som si pri modlitbe ruženca kládol otázku: *„Čo odo mňa chce Boh? Mohol by Ježiš chcieť, aby som sa stal kňazom?“*

Mal som vtedy 16 rokov a urobil som niečo, čo by predtým bolo celkom nemysliteľné: spolu s dvoma priateľmi som si bez vedomia rodičov bol pozrieť kňazský seminár a tak trochu som rozmýšľal aj o františkánoch. Ale Boh to riadil inak. V Jubilejnom roku 2000 priniesol P. Paul Maria na modlitbový deň do môjho rodného mesta milostivý obraz Matky všetkých národov. Celá naša modlitbová skupina, pripravená aj svätou spoveďou, sa zúčastnila na tomto mariánskom sviatku. Počas prednášok som nadobudol dôveru voči tomuto kňazovi a otvoril som mu svoju dušu – moje želanie žiť celkom pre Boha, ale aj moju neistotu, či to, čo cítim, je skutočne Božie volanie. Upokojil ma a potvrdil mi moje kňazské povolanie. Keď som ho poprosil, či by som smel ísť touto cestou v jeho spoločenstve, s radosťou mi to dovolil.

A hoci to bol vtedy veľmi významný krok a moji rodičia ho takmer nevedeli pochopiť, prišiel som po ukončení školy začiatkom roku 2001 do Ríma, do Rodiny Panny Márie.

Počas nasledujúcich desiatich rokov noviciátu a štúdia na Pápežskej gregoriánskej univerzite v Ríme mi pri vnútorných skúškach vždy pomohol môj najdôležitejší sprievodca od prvej chvíle – ruženec. Pozoruhodné bolo, že práve vtedy som vernosť ružencu pociťoval ako boj. Nikdy preto nezabudnem na radu duchovného otca, ktorú mi dal krátko po mojom príchode do Ríma; z ruženca vyformoval srdce a povedal: *„Pozri sa na tento ruženec a predstav si, že si tu, v jeho strede; ako v srdci Panny Márie. Keď sa ho budeš verne modliť, nič ťa nebude môcť vytrhnúť z tohto srdca ani ťa odlúčiť od povolania. Skôr sa pre teba modlitba ruženca stane ochranným štítom.“*

A ja som vždy nielen nanovo siahol po ruženci, ale aj Panna Mária uchopila moju ruku a môj život, aby ho počas celých týchto rokov formovala podľa Božej vôle. S ružencom, s Pannou Máriou sa začalo moje povolanie a v nej a pre ňu ho chcem ako kňaz aj zavŕšiť. Práve preto je na mojom prímichnom obrázku napísané: Tutto per Maria! Všetko pre Máriu!

Som veľmi vďačný, že som v deň vysviacky mohol mať po prvýkrát oblečené moje omšové rúcho s Kráľovnou ruženca.

P. Martino Maria Serrano Puerto, Bogotá, Kolumbia

Čo dlho trvá, je nakoniec dobré

V zápiskoch z mojich detských rokov sa medzi inými uvádza aj nasledujúca príhoda, ktorú zachytila moja mama a ktorá sa udiala, keď som mal sedem rokov. Na jednej nedeľnej svätej omši som sa musel zjavne nudiť, takže som sa počas kňazových slov pri premenení – tak je to tam napísané – chytil za čelo a zašepkal: *„Ach nie, to už predsa povedal tisíckrát!“* Tento očividný nedostatok chápania sviatostí, žiaľ, u mňa naďalej pretrvával. Hoci som vyrastal v láskyplnej mníchovskej rodine, okrem nedeľnej návštevy kostola sme náboženský život bližšie nepoznali. Ani prvé sväte prijímanie a birmovka na tom nič nezmenili. Vynára sa teda otázka, či môže takémuto chlapcovi vôbec niekedy prísť na um stať sa kňazom.

Vďačím za to môjmu slabému žalúdku a duchaprítomnosti a starostlivosti milosrdných sestier na klinike, že mi niekoľko dní po narodení, 8. decembra na sviatok Nepoškvrnenej bol udelený núdzový krst. Určitým spôsobom som teda už od začiatku patril Panne Márii; bez toho, žeby som to vedel a po dlhé roky žil bez akéhokoľvek najmenšieho vzťahu k nej. No vo svojej добрote sa rozhodla od základov obnoviť môj kresťanský život a v mojej starej mame si na to našla šikovnú „asistentku“. Tá sa koncom osemdesiatych rokov začala aktívne zúčastňovať na pútnických podujatiach a postupne sa jej podarilo začleniť aj moju mamu do krúžka mariánskych detí. U mňa sa prvá zmena začala rysovať vtedy, keď som mal ako 17-ročný ťažkú nehodu na bicykli. Počas dlhých týždňov v nemocnici som sa viac-menej z dlhej chvíle začal modliť ruženec, ktorý ma len niekoľko dní predtým naučila mama na spoločnej prechádzke. Pravdaže až neskôr som spoznal pravú silu a krásu tejto modlitby.

V lete 1992, mal som 21 rokov, sa stará mama odhodlala na rozhodujúci „hod udicou“ na obe vnúčatá, na moju sestru Sigrid a na mňa. Darovala nám zájazd na mládežnícky festival v mestečku Schio na severe Talianska a nevinne poznamenala: *„Určite to bude pekné, budete spolu s mnohými mladými ľuďmi a okrem toho ste v Taliansku ešte nikdy neboli.“* Práve som mal ukončený prvý ročník štúdia na architektúre, a tak som si pomyslel, že trocha talianskej kultúry určite nezaškodí. Netušiac, do čoho sa to púšťame, sme sa nechali „chytiť na udicu“. Pod starostlivým, pre mňa úplne neznámym vedením Panny Márie sa predom mnou otvoril nádherný svet viery: Eucharistia, milosť, povolanie, svätosť. Mária mi bola tak dôverne blízka ako živá osoba, ktorá ma milovala materinskou láskou a skrz-naskrz ma poznala. Bez odporu a šťastný som prijímal všetko nové, akoby som po celé tie roky čakal len na to.

A v tomto období nájdenia viery som spoznal aj Rodinu Panny Márie. Pri všetkej úcte som si však v žiadnom prípade nemyslel, že by tam mohlo byť moje miesto. Kontakt sa síce prehlboval, ale s radosťou som pokračoval v štúdiu a bol som veľa na cestách, navštevoval som pútnické miesta, chodil som na duchovné cvičenia a tiež som veľa času trávil s mojou mníchovskou modlitbovou skupinou. Popritom sa mi však častejšie prihodilo, že ma z rôznych strán oslovili, či sa nechcem stať kňazom. Ale to neprichádzalo do úvahy.

Niežeby mi chýbala otvorenosť pre takúto možnosť, ale za nič na svete by som sa nedokázal zo srdca rozhodnúť: áno, takto to chcem. Lebo – na druhej strane som bol v rovnakej miere otvorený aj pre manželstvo. Pokiaľ však išlo o túto možnosť, s údivom som konštatoval, že každá snaha začať vážnejší vzťah bola vždy tak nápadne znemožnená, že za tým skutočne mohlo byť len nebo. Potom nadišiel deň, keď som bol doslova i obrazne postavený pred životné rozhodnutie. Bolo to v septembri 1997 počas praxe z odboru pamiatkovej starostlivosti v bývalom barokovom kláštore Thierhaupten, blízko Augsburgu. Cez víkend sa v starom kláštornej kostole konala svadba, a keď som v pondelok ráno kráčal do práce, uzrel som na malom námestí medzi portálom kostola a vstupným oblúkom kláštora na asfalte kriedou namalované značky, ktoré tam zanechali svadobčania. Jedna šípka so slovami „*Ho, ho, samota*“ ukazovala smerom na kláštor, druhá šípka s prísľubom „*Večné šťastie dvoch spolu zviazaných*“ smerovala ku kostolu. V tom okamihu sa vo mne vynorila rozhodujúca otázka, ktorú sme si Boh a ja bez slov navzájom položili: „*Čo chceš ty?*“

Späťne musím priznať, že hľadanie odpovede na túto závažnú otázku som vtedy nezaradil dostatočne výrazne do mojich modlitieb. Nevedel som, že mnohí dobrí ľudia to už dlhú dobu robili za mňa! Ja som z mojej strany prispel iba tým, že som dozrieval v očakávaní a nechal som všetkému voľný priebeh.

Ukončil som štúdium architektúry, vyše roka som pracoval v technicko-poradenskej kancelárii jednej inžinierskej firmy a každý deň som chodil na svätú omšu. Celkom pomaly vo mne dozrievalo poznanie, že ma Boh naozaj vedie smerom ku kňazstvu. Nakoniec som s výraznou pomocou môjho duchovného vodcu dokázal povedať konečné áno.

*B*ol to pre mňa veľký dar, začať kňazskú cestu v spoločenstve, ktoré od začiatku sprevádzalo môj duchovný život. A tak som koncom októbra 1999, takmer presne desať rokov po mojej nehode na bicykli, nastúpil do vlaku smerujúceho do Talianska, aby som mohol vstúpiť do noviciátu Rodiny Panny Márie. Vnútorne šťastie, ktoré som vtedy prežíval, sa z môjho srdca nevytratilo počas rokov formácie ani napriek zdĺhavému ochoreniu a duchovným skúškam. So svojou milosrdnou a zároveň jasnou pedagogikou sa Panna Mária dala do práce, aby ma naučila veľkému tajomstvu lásky a obety, a tak zo mňa vyformovala mariánskeho kňaza.

P. Wolfram Rupert Mária Konschitzky,
Mníchov, Nemecko

Vďaka, Pane, za Tvoju lásku!

Všetko sa to začalo na Zelený štvrtok 1987, niekoľko týždňov po narodení môjho malého brata Matthieua. Nemal som vtedy ani štyri roky. V tento deň, keď si Cirkev pripomína ustanovenie Eucharistie a kňazstva, spozorovala moja mama na sebe prvé príznaky myasténie, svalového ochorenia, ktorým trpí dodnes. Podstúpila operáciu, po ktorej zostala niekoľko týždňov v nemocnici, a domov prišla úplne vyčerpaná. Vidieť moju mamu v takom stave, bolo pre mňa ako malého chlapca veľmi bolestivé a hlboko ma to zasiahlo.

V auguste toho istého roka som strávil prázdniny na statku bratov môjho otca. Jedného dňa sme spoločne pozerali film o živote pápeža Jána Pavla II. Tento film ma veľmi oslovil, takže som o ňom neustále hovoril a v detskej naivite som svojej tete povedal: „*Chcem sa stať pápežom.*“ Keď po mňa na konci prázdnin prišli rodičia, jedna z mojich prvých otázok bola: „*Mama, čo musím urobiť, aby som sa stal pápežom?*“ Ona odpovedala: „*Najskôr sa musíš stať kňazom.*“ Vtedy som bez rozmyšľania zvolal: „*Tak sa teda stanem kňazom!*“

Ako to u detí býva, po čase som na to zabudol. Keď som mal 11 rokov, pocítil som volanie Pána. Dva roky som chodil do internátu, ktorý viedlo spoločenstvo Foyer de Charité. Toto spoločenstvo založila veľká francúzska stigmatizovaná mystička Martha Robinová (1902-1982). Počas dvoch rokov som sa naučil modliť, čo bola pre mňa veľká milosť. Nemyslím tým len modlitbu ruženca, ale predovšetkým osobnú modlitbu v tichu pred vystavenou Oltárnou sviatosťou. Tu som zažil, že modlitba je osobné stretnutie s Ježišom. Práve od tohto obdobia som stále silnejšie cítil povolanie ku kňazstvu a som presvedčený, že bez rozhodujúcej milosti modlitby by som nikdy nemal silu odpovedať na Ježišovo volanie.

Práve tu som tiež omnoho lepšie spoznal Pannu Máriu. Vstúpil som do bratstva Rytierov Nepoškrvnenej, ktoré založil svätý Maximilián Kolbe. Ako členovia sme sa zaviazali vykonávať rozličné duchovné úkony, napr. každý deň sa na kolenách pri posteli modliť zasvätenie Panne Márii, denne rozjímať nad ružencom a z lásky k Panne Márii priniesť nejakú obeť. To bola pre mňa skutočná škola, v ktorej som sa učil milovať Pannu Máriu. Neskôr som sa dozvedel, že už pri krste ma moji rodičia zasvätili Panne Márii týmito slovami: „*Ó, Mária, Matka Ježišova a naša Matka, prinášame ti naše dieťa Jeana Baptista, ktorý bol teraz krstom premenený. Prosíme ťa, vezmi ho pod svoju ochranu. Bdej nad ním lepšie, ako to dokážeme my, a prijmi ho ako svoje dieťa. Ó, Mária, ochraňuj ho, veď ho, zachráň ho.*“

A Panna Mária ma neustále až do dnešného dňa viedla a jej som zasvätil celé svoje kňazstvo. Nie je náhoda, že ma povolala do svojho spoločenstva, do Rodiny Panny Márie. Na konci štúdia v spoločenstve Foyer de Charité som prijal sviatosť birmovania. Pred udelením tejto sviatosti nás biskup povzbudil, aby sme prosili Ducha Svätého o jeho dary. A ja som vtedy prosil o dar sily, aby som mohol odpovedať na Božie volanie. A Boh ma vypočul!

Ako 18-ročný som hneď po maturite išiel do kňazského seminára v Arse, kde som rok študoval a v roku 2002 som vstúpil do Rodiny Panny Márie.

*T*eraz, po mojej kňazskej vysviacke, ktorú som prijal 25. júna v Ríme, by som chcel vysloviť svoju vďačnosť Bohu a Panne Márii za túto veľkú milosť. S nežnou láskou ma viedli až do dnešného dňa. Moja vďaka patrí aj všetkým tým, ktorí ma mimoriadnym spôsobom sprevádzali svojimi modlitbami a obetami a ktorým vďačím za to, že som dnes kňazom.

Jednou z nich je moja babka Marie-Thérèse (†2004). Keď som sa jej pred mnohými rokmi zveril so svojou túžbou stať sa kňazom, nedokázala zadržať slzy radosti. V tichu dúfala, že jedného zo svojich synov uvidí stáť pri oltári. Keď sa všetci jej synovia oženili, začala sa modliť, aby Boh povolal jedného z jej vnukov. V jednom z jej posledných listov, ktoré mi napísala, sa vyjadrila takto: „*Všetky bolesti spojené s mojou reumou obetujem za tvoje povolanie.*“

Popri babke je to moja mama, ktorá priniesla najviac obiet a modlitieb za moje povolanie – od toho pamätného Zeleného štvrtka, keď som mal štyri roky. Dnes viem, že práve tiché každodenné obetovanie jej telesných bolestí a slabostí ju so mnou hlboko spája. Som presvedčený, že choroba mojej mamy je veľkou milosťou pre moje kňazstvo. Vďaka, Pane, že ma tak veľmi miluješ!

P. Jean Marie Simar, Grandvilliers, Francúzsko

Obrátenie vykúpené krvou

Keď bol v roku 1947 seminarista Pierino Galeone z južného Talianska na príhovor pátra Pia uzdravený, ako jeho duchovný syn strávil veľa času v jeho bezprostrednej blízkosti. O tom, čo ako očitý svedok zažil, vypovedal počas diecézneho procesu blahorečenia v roku 1986.

*V roku 2010 Pierino Galeone zverejnil pri príležitosti 100. výročia kňazskej vysviacky pátra Pia a zároveň pri príležitosti 60. výročia svojej kňazskej vysviacky všetky vzácne spomienky v knihe: *Páter Pio, môj otec*. Okrem iného tu uvádza aj nasledovný zážitok obrátenia, čo zvlášť výrazne poukazuje na to, akú hlbokú spätosť žil páter Pio so svojím Vykupiteľom, s ktorým bol mysticky spoluukrižovaný.*

Slobodomurár Del Fante

Pierino Galeone píše: Stretli sme sa v hoteli, predtým sme sa nepoznali. Bol to on, ktorý prerušil mlčanie a predstavil sa: „Som právnik Alberto del Fante z Bologne, bývalý slobodomurár tridsiateho tretieho stupňa a len nedávno obrátený vďaka pátrovi Piovi.“

Bez akýchkoľvek otázok z mojej strany sám začal vyjadrovať svoju vďaku pátrovi Piovi, ktorý mu vrátil vieru. Tešil sa, že mohol začať nový život a v službe blížnym ho mohol darovať pátrovi Piovi. Rozprával:

„Moja žena ochorela na rakovinu a vyzeralo to tak, že každú chvíľu zomrie. Už nebola nádej. Jedna známa jej rozprávala o pátrovi Piovi, pokornom pátrovi kapucínovi v San Giovanni Rotondo; že uzdravil mnohých chorých, ktorí sa domov vrátili zdraví. Stál som pri jej posteli, keď ma so slzami v očiach úpenlivo prosila, aby som šiel k pátrovi Piovi a aby som u neho vyprosil jej uzdravenie. Vedela o tom, že som slobodomurár a veľký nepriateľ Cirkvi. Pokiaľ išlo o jej prosbu, bol som najskôr neobľomný a dokonca som sa z toho vysmieval. Veda je bezmocná, tu ten úbohý rehoľný brat nezmôže už vôbec nič, pomyslel som si. Keď som ju však v tom poľutovaniahodnom stave videl plakať, chcel som jej pranie splniť a povedal som: „Dobre teda, idem. No nie preto, že tomu verím, ale aby som skúsil svoje šťastie v lotérii.“

Nasledujúci deň som odcestoval a večer som dorazil do San Giovanni Rotondo. Na druhý deň ráno som sa zúčastnil na dlhej omši a po nej som sa postavil do radu čakajúcich na spoveď. Keď som prišiel na rad, neklakol som si, ale ostal som stáť pred pátrom Piom a prosil som ho o krátky rozhovor. Páter Pio podráždene zvolal: „Mladý muž, nemárnite môj čas! Načo ste prišli?! Aby ste skúsili svoje šťastie v lotérii? Ak sa chcete vyspovedať, tak si klaknite, inak ma nechajte spovedať týchto úbohých ľudí, ktorí tu už dlho čakajú.“ Akoby ma bol zasiahol blesk, keď páter Pio zopakoval moje vlastné slová. Ohromený jeho prísnosťou som si automaticky klakol. Bol som úplne nepripravený a nevyšlo zo mňa ani jediné slovo. Ešte menej som si dokázal spomenúť na vlastné hriechy, ktorých som si vlastne ani nebol vedomý. Akonáhle som kláchal, páter Pio zmenil tón, bol mierny a otcovský. Tým, že mi kládol otázky, postupne odhalil všetky hriechy môjho uplynulého života.

*„Pán ma bez mojej najmenej zásluhy povolal,
aby som spolupracoval na diele záchrany duší ... Sú to stovky a tisícky duší,
ktoré prichádzajú zo vzdialených oblastí iba s tým úmyslom,
aby sa očistili od svojich hriechov.“*

A hriechov, ktoré som napáchal, bolo nespočetne veľa! So sklonenou hlavou som počúval otázky a na každú som odpovedal „áno“. Nadšený a dojatý zároveň som žasol stále viac a viac. Nakoniec sa ma páter Pio opýtal: „Už nemáš žiadne iné hriechy, ktoré by si chcel ešte vyznať?“ Odpovedal som: „Nie.“ Bol som presvedčený o tom, že mi pomohol vyznať všetky hriechy, a keďže celkom presne poznal môj život, nemal som sa už ďalej z čoho spovedať.

„Nehanbíš sa?“ začal s nečakanou prísnosťou. „Tá mladá žena, ktorej si prednedávnom prikázal odcestovať do Ameriky, porodila syna. Toto stvorenie je tvoje telo a tvoja krv. A ty, krkavčí otec, si nechal matku a dieťa napospas všetkým ťažkostiam!“ To všetko bola pravda. Neodpovedal som. Rozplakal som sa. Už som ďalej nevládal. Ako som takto zohnutý na kľačadle plakal a tvár si skrýval do dlaní, páter Pio mi nežne položil svoju ruku na plecía, priblížil sa ku mne a s plačom mi zašepkal:

„Syn môj, stál si ma moju predrahú krv.“

Pri týchto slovách som cítil, akoby mi ostrou čepelou prerezali srdce na dve časti. Skľúčený som stále plakal. Z času na čas som zdvihol svoju zaslzenú tvár a neustále som opakoval: „Otče, odpustenie, odpustenie, odpustenie!“ Páter Pio, ktorý už položil svoju ruku okolo mojich pliec, si ma ešte silnejšie privinul k sebe a začal plakať spolu so mnou. Vtedy mi dušu naplnil nádherný sladký pokoj. Zrazu som pocítil, ako sa neopísateľná bolesť premenila na neuveriteľnú radosť. „Otče,“ povedal som, „patrím vám. Robte so mnou, čo chcete!“ Utriel si slzy a zašepkal mi: „Pomáhaj mi pomáhať druhým.“ Potom dodal: „Pozdrav odo mňa svoju ženu!“ Keď som prišiel domov, moja žena bola uzdravená.“

„Stál si ma moju predrahú krv.“

Tieto silné slová pošepol do ucha Albertovi Del Fante počas svätej spovede jeho obrátenia plačúci páter Pio. Alberto Del Fante však tieto slová vtedy nepochopil v celej ich hĺbke. No bez pochybností to bol sám Pán Ježiš, ktorý mu ich povedal prostredníctvom jednoduchého pátra kapucína.

Pretože nik iný než náš Vykupiteľ preliat raz a navždy svoju predrahú krv „na odpustenie hriechov“, ako sa to pri každej svätej omši počas premenenia kňaz modlí. A nik iný, len Vykupiteľ nám tieto poklady milosti dáva ako dar prostredníctvom kňaza vo svätej spovedi.

Zároveň môžeme tieto slová v prenesenom význame aplikovať aj na pátra Pia, ktorý mal vďaka svojim stigmám zvláštnu účasť na Ježišovom umučení, a tak skutočne preliat svoju krv za obrátenie Alberta Del Fante a za všetky svoje duchovné deti – bolo ich 14 miliónov. Na pohrebe povedal istý duchovný syn pátra Pia, fyzik a politik profesor Enrico Medi, ktorého proces blahorečenia sa medzičasom začal:

„Zdá sa mi, že v celých dejinách Cirkvi neexistuje svätý, od ktorého by si bol Pán žiadal toľko krvi ako od pátra Pia, aby tak naplnil svoje záchranné a posväcujúce poslanie.“

„Predstav si tie muky, ktoré som pritom vytrpel a ktoré pritom neustále pociťujem, skoro po všetky dni,“ napísal svojmu spovedníkovi. „Rana srdca mi neustále krváca, hlavne od štvrtka večera až do soboty.“ Keď páter Pio vrúcne prosil Pána, aby mu tieto vonkajšie znaky umučenia nebolo vidieť a aby mu Pán ponechal len bolesť, dostal od Ježiša odpoveď: „Budeš ich mať 50 rokov a potom pôjdeš so mnou.“

Tieto veľmi bolestivé rany skutočne zostali nezmenené a otvorené celé polstoročie, od roku 1918 do roku 1968. Nikdy sa nezacelili, práve naopak, stále z nich presakovala čerstvá krv, ktorá naokolo šírila príjemnú vôňu. Až v posledných mesiacoch sa tok krvi postupne zmiernil. A keď páter Pio v noci z 22. na 23. septembra 1968 zomrel, jeho spolubratia zistili, že stigmy, ktoré nosil 50 rokov, zmizli a nezostali po nich ani jazvy.

Keď Matka plače

Dňa 2. februára 1995, na sviatok Obetovania Pána, videla päťročná Jessica Gregori vytekať krvavé slzy z očí sochy Panny Márie. To všetko sa udialo v ich malej záhradnej jaskynke v prístavnom meste Civitavecchia (asi 60 km od Ríma). Veľmi vystrašená hneď zavolať svojho otca, ktorý sa tiež stal svedkom toho, ako krvavé slzy stekali po líkach útlej, len 43 cm vysokej sadrovej sochy Kráľovnej pokoja. Vylakaný pán Gregori informoval ihneď miestneho kňaza. Don Pablo Martín daroval túto sochu rodine Gregori v septembri predchádzajúceho roka ako darček z Medžugoria. O deň nato sa táto výnimočná udalosť opäť okolo pol siedmej večer zopakovala.

Okrem niekoľkých rodinných priateľov tam bol vtedy aj don Pablo Martín a mohol vidieť na vlastné oči, o čom mu pán Gregori hovoril deň predtým. Počas nasledujúcich dní až do 6. februára sa tento fenomén zopakoval ešte ďalších jedenásťkrát v prítomnosti rôznych očitých svedkov, ktorí neskôr pod prisahou písomne potvrdili, čo videli. Don Pablo informoval o udalostiach diecézneho biskupa Mons. Girolama Grilla. Biskup reagoval veľmi skepticky. Vo svojom denníku, ktorý neskôr sám zverejnil, si toho dňa poznačil: „Aký hrozný príbeh, tieto plačúce sochy Panny Márie! Opätovne sa nájdu klamári, ktorí majú radosť z toho, keď môžu zamazať sväté predmety. My chudáci, kam sme to len dospeli! A ešte na dôvažok, farár podporuje tie hlúposti! Matka dobrej rady, oroduj za mňa!“

Chýr o udalosti sa veľmi rýchlo rozšíril a novinári o tom informovali v médiách. Okrem hlboko veriacich ľudí sa našli, samozrejme, aj mnohí takí, ktorí hľadali len senzáciu, ba dokonca aj takí, ktorí chceli sochu zničiť. No hneď na začiatku sa našli aj prekvapivo pozitívne reakcie. Novinár Michele Brambilla sa cítil tak, ako by ho zasiahol blesk, keď mu Paolo Mieli, neveriaci riaditeľ najčítanejšieho talianskeho denníka Corriere della Sera, pár dní po podivuhodných udalostiach povedal: „Ty si ma nepochopil! Príbeh z Civitavecchia je najdôležitejší zo všetkých správ. Ja som ateista a pochádzam zo židovskej rodiny. Malá soška Panny Márie by mi mala byť teda úplne ľahostajná. No ak je táto správa pravdivá, ak táto socha naozaj plače, tak to potom znamená, že sa udial zázrak. To ale potom znamená: Boh existuje. A najdôležitejšia správa, ktorú dnes chce vedieť každý človek, aj tí, ktorí sa tvária, že náboženstvo ich nezaujíma, je presne táto: že Boh existuje. No keď Boh existuje, tak sa vlastne mení všetko, mení sa celý zmysel a cieľ nášho života.“

Klamstvo alebo zázrak?

Prvá otázka, ktorú si všetci kládli, bola: „Je táto červená tekutina naozaj krv?“ Mons. Grillo poveril dona Pabla, aby si vybral dôveryhodného lekára, ktorý tekutinu preskúma. 5. februára sa začalo s analýzami na Univerzitnej klinike Sapienza. Výsledok nepripúšťal žiadne pochybnosti: červená tekutina je naozaj ľudská krv. 24. februára si biskup poznačil do svojho denníka: „Vedci chceli po tretíkrát vyšetriť krv Panny Márie, pretože pri prvých výsledkoch sa na prvý pohľad zdalo, že ide o krv ženy, potom však, že je to krv muža. Nakoľko sa nedalo urobiť nespočetné množstvo vyšetrení, rozhodli, že zostanú pri výsledku ‚krv muža‘, keďže verdikt ‚krv ženy‘ sa objavil len raz.“

Prečo plače Panna Mária mužské krvavé slzy? Ako sa táto krv dostala na sochu? Biskup nariadil rádiologické vyšetrenia; civilný súd chcel ísť ešte istejšou cestou a pod dozorom kriminálnej polície dal sochu presvietiť na známej klinike Gemelli a nechal jej spraviť aj počítačovú tomografiu. Výsledky potvrdili, že na malej soche sa nenachádzajú žiadne duté miesta a neboli do nej vbudované žiadne mechanické prístroje.

Všetko naznačovalo, že ide o skutočný zázrak. No Mons. Grillo mal ešte stále silné pochybnosti. 11. februára zazvonil okolo pol noci na biskupskom úrade v Civitavecchia telefón. Volal štátny sekretár kardinál Sodano, po Svätom Otcovi najdôležitejší muž vo Vatikáne. Povzbudil biskupa, aby „nebol prehnane nedôverčivý, ale aby prijal možnosť nadprirodzeného pôsobenia.“ Mons. Grillo ihneď pochopil, že tento telefonát v takej neskorej nočnej hodine musel byť z iniciatívy Svätého Otca. Túto jeho domnienku potvrdil ďalší telefonát z 23. februára, „keď mi štátny sekretár v mene pápeža poďakoval za moju otvorenosť voči nadprirodzenému pôsobeniu.“ „Prečo sa pápež venuje tejto otázke? Pozná nejaké tajomstvo?“ kládol si otázku Mons. Grillo.

Medzitým vzali sochu kvôli bezpečnosti do kúrie. 13. marca zavolať biskupovi svetoznámy exorcista Gabriele Amorth z Ríma. „Aj on ma prosil, aby som nebol príliš skeptický, pretože už pred ôsmimi mesiacmi mu istá mystička z Florencie (ktorej je on duchovným vodcom) povedala, že socha Panny Márie v Civitavecchia bude plakať krvavé slzy.“ Táto zmierná duša pochopila aj význam a zmysel slz, ktoré mali signalizovať pre Taliansko bolestivé časy, dokonca až občiansku vojnu, keď tomuto nešťastiu nezabránim obrátením, modlitbou a pokáním.

Biskup Grillo porozprával o tomto telefonáte svojej sestre. Tá hlboko dojatá vážnosťou posolstva ráno 15. marca po svätej omši poprosila svojho brata, aby doniesol sochu a aby sa pri nej spoločne pomodlili, čo biskup aj urobil. Bola tam prítomná aj istá mladá reholníčka a biskupov švagor. Keď pri Salve Regina vyslovili slová: ‚Obráť k nám tie svoje premilosrdné oči,‘ do očí sochy, ktorú biskup práve držal v rukách, opäť vstúpili krvavé slzy. Bolo to už štrnásty raz a naposledy. „Môj brat zbledol ako stena,“ priznala neskôr biskupova sestra. Biskup Grillo bol naozaj v šoku a bolo potrebné dokonca zavolať kardiológa, primára Dr. Gennara, ktorý biskupa vyšetril, a tým tiež mohol potvrdiť aj skutočnosť, že na soche boli čerstvé krvavé slzy.

Ján Pavol II. a Civitavecchia

Jedno bolo isté: Nebolo to len posolstvo, ktoré sa týkalo najmenej farnosti v diecéze, pretože pápež Ján Pavol II. prišiel sám inkognito, aby si uctil Pannu Máriu v Civitavecchii. Dokonca si ju dal priniesť i do svojho pápežského bytu. No až po jeho smrti smel biskup Grillo s povolením štátneho sekretariátu zverejniť túto udalosť.

Mons. Stanislav Dziwisz, sekretár Svätého Otca, pozval biskupa 9. júna 1995 na večeru a na výslovné prianie pápeža mal biskup so sebou priniesť aj sošku Panny Márie. „Bol to nezabudnuteľný deň,“ zapísal si biskup do denníka. „Mal som dojem, že Svätý Otec všetko vedel. Hovorili sme aj o význame týchto slz. Citoval kardinála Hansa Urs von Balthasar, ktorý zastupoval názor, že Panna Mária je v tejto dobe svojim deťom v ich starostiach a ťažkostiach obzvlášť blízko. Jej slzy neznamenujú nič iné ako výzvu na obrátenie.“

Pápež Ján Pavol II. si sošku uctil, pobožkal a požehnal ju a korunoval ju zlatou korunou. Na jej vystretú ruku zavesil Svätý Otec ruženec. Na konci tohto stretnutia povedal: „Jedného dňa oznámite svetu, čo sa dnes večer udialo ... Vložme všetko do rúk kardinála Ratzingera.“ Nasledujúci deň sa kardinál Sodano biskupovi ešte raz v mene pápeža poďakoval a povedal mu: „Čo sa týka sošky Panny Márie, môžete bez váhania pokračovať. Peter je s vami!“

Dňa 2. októbra 2000 odovzdala Jessica Gregori biskupovi Grillovi posolstvo, ktoré dostala od Panny Márie. V ňom Panna Mária prosila biskupa, „aby zveril všetkých kňazov svojej diecézy jej nepoškvrnenému Srdcu.“ A dodala, že sa o tom má porozprávať so Svätým Otcem, aby zveril „kňazov celej Cirkvi“ jej srdcu. To sa udialo vtedy, keď sa Ján Pavol II. 8. októbra 2000 na Námestí sv. Petra spolu s 80 kardinálmi a 1500 biskupmi zo všetkých kontinentov pomodlil akt zasvätenia. Za to sa biskup Grillo poďakoval pápežovi dokonca aj písomne. Pápež Ján Pavol II. svojím podpisom potvrdil vyhlásenie biskupa Grilla, vydané pod prísahou, že 15. marca 1995 o 8. hodine a 15. minúte videl, ako soška v jeho rukách ronila krvavé slzy.

Keď Panna Mária plače, musíme ju utešiť

Čo chce Boh povedať svetu prostredníctvom malej sošky Panny Márie, ktorá plače krvavé slzy? Keď sa pápež Ján Pavol II. dozvedel o slzách Panny Márie, dal celkom jednoduchú odpoveď: „Keď Panna Mária plače, musíme ju utešiť.“

A čo ju môže utešiť viac než naše obrátenie; naše obrátenie sa k jej Synovi, naša láska k Bohu a k blíždym? Zdá sa, že predpovedané nešťastie pre Rím a Taliansko bolo odvrátené prostredníctvom

obrátania, modlitby a pokánia. Tak ako kedysi v Ninive. Čo to však znamená, že Panna Mária roní mužské slzy, t.j. krv svojho Syna? Kardinál Ratzinger, ktorý bol o udalostiach a o medicínskych vyšetreniach veľmi dobre informovaný, povedal Mons. Grillovi: „*Teológovia budú ešte veľa diskutovať o povahe krvi Panny Márie.*“ No asi ani nie je také ťažké pochopiť, prečo plače Panna Mária krv svojho Syna. Nevysvetľuje nám snáď bez slov to, čo povedal chorým blahoslavený pápež Ján Pavol II. 8. septembra 1982 na generálnej audiencii? Vtedy sa im prihovril: „*Panna Mária, ktorá bola počatá a narodila sa bez akejkoľvek poškrvny hriechu, mala zázračným spôsobom účasť na utrpení svojho božského Syna, aby sa tak stala Spoluvykupiteľkou celého ľudstva.*“

Krvavé slzy, ktoré boli najskôr jej vlastné, teda ženské, no potom boli slzami jej Syna, teda mužské, dosvedčujú výrečným spôsobom nerozdeliteľnú jednotu spoluvykupujúcej Matky so svojim Synom a božským Vykupiteľom.

*A*ko Prostrednica každej milosti je Panna Mária aj Prostrednica sviatostí, teda aj Matkou svätej Eucharistie, ako ju rád nazýval pápež Ján Pavol II. Preto opäť upriamuje našu pozornosť na hlbokú pravdu viery, že krv, ktorá prúdila kedysi z Ježišovho prebodnutého Srdca, je pre nás účinná vždy vtedy, keď sa prostredníctvom sviatostí v jeho predrahej krvi necháme očistiť, uzdraviť a posvätiť.

*P*resne o tom hovorí don Pablo Martín: Denne prichádzajú pútnici, ktorí chcú pristúpiť ku sviatosti zmierenia, medzi nimi sú veľmi často osoby, ktoré už desaťročia neboli na spovedi. Mimoriadne milosti udeľuje Panna Mária rodinám, ktoré prežívajú krízové obdobie. Stovky snubných prsteňov darovali Panne Márii manželské páry, ktoré sa na jej príhovor opäť uzmierili.

Prameň: Preložené z nemčiny podľa talianskeho originálu: Antonio Socci, I segreti di Karol Wojtyła (Na Slovensku vyšla táto kniha pod názvom: Tajomstvá Jána Pavla II.);
Mgr. Girolamo Grillo, La vera storia di un doloroso dramma d'amore
(Skutočný príbeh o bolestnej dráme lásky).

*Toto je moja Krv, ktorá sa vylieva za vás
na odpustenie hriechov.*